

ת"פ (נתניה) 68013-11-22 - מדינת ישראל יחידת תביעות שלוחת נתניה ע"י נ' זיו שמעוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 68013-11-22 מדינת ישראל נ' שמעוני
לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

בעניין: מדינת ישראל יחידת תביעות
המאשימה שלוחת נתניה ע"י ב"כ עוה"ד יורי
קורנברג
נגד

הנאשם זיו שמעוני
ע"י ב"כ עוה"ד אלטיט

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובתקיפה סתם בן זוג, עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין. אציין כי הנאשם זוכה מהאישום השני שייחס לו ביצוע עבירה של תקיפה סתם - בן זוג.

כתב האישום

2. לפי האישום הראשון, ביום 24.5.2022 בשעה 07:00 או סמוך לה, על רקע ויכוח תקף הנאשם את בת זוגתו, בכך שבעט ברגלה וכן היכה אותה בידה מספר פעמים באמצעות טלפון נייד. עקב מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות והמטומות בידה השמאלית.

3. לפי האישום השלישי, ביום 28.9.2019 בשעה שאינה ידועה במדויק, סעד הנאשם עם בנותיו בשולחן האוכל, ומשהבחין כי המתלוננת מצלמת אותו באמצעות טלפון נייד, זרק לעברה חתיכת גבינה צהובה. משלא חדלה המתלוננת מלצלם את הנאשם, האחרון התרומם משולחן האוכל והסיט את מכשיר הנייד מידה של המתלוננת בחוזקה.

4. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושת על הנאשם, וכל צד טען בעניין זה כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובהם זכותה של המתלוננת לכבוד, להגנה על חייה ושלמות גופה וכן זכותה לשלווה ולתחושת ביטחון. בסקירת נסיבות ביצוע העבירה הפנתה המאשימה לעיקרי הכרעת הדין והדגישה את החומרה הגלומה באלימות

נגד בת זוג על רקע סכסוך גירושין, ותוצאותיה כפי שמשקף מתמונות החבלה (ת/4). כן הדגישה המאשימה כי תופעת האלימות במשפחה היא תופעה חברתית חמורה ומוכרת המחייבת הרתעת הרבים והיחיד. מטעמים אלו, ובהתבסס על פסקי דין המשקפים לדעתה מדיניות הענישה המקובלת, עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה אחד בגין שני האישומים, ולהעמיד את הרף תחתון על 6 חודשים.

6. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם זקפה המאשימה לזכות הנאשם את גילו ונסיבותיו האישיות כמו גם את העובדה כי זהו לו המעמד המשפטי הראשון. לצד זאת, הזכירה המאשימה כי הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום ולכן אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה ומביע חרטה על מעשיו. מטעמים אלו, ולאור חוסר התובנה של הנאשם לפסול במעשיו כמו גם העדרו של אופק שיקומי, סבורה המאשימה כי ישנו סיכון להישנות עבירות אלימות. משכך, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי המאשימה, הוא 7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ורכיבים נוספים.

7. מנגד טען ב"כ הנאשם כי המתחם אליו עותרת המאשימה מחמיר יתר על המידה ואינו תואם את נסיבות ביצוע העבירה והפסיקה הנוהגת. בתוך כך התרכז הטיעון, במעשיה של המתלוננת והתנהגותה כלפי הנאשם. לשיטת ההגנה, בניגוד למקרים אחרים המובאים לפתחו של בית המשפט, במקרה זה, לא מדובר בסיפורו של גבר אלים ואישה מוחלשת ואומללה, אלא שההפך הוא הנכון, המתלוננת היא אישה כוחנית ובעלת צורך בשליטה, הוציאה את הנאשם משלוותו, פגעה בפרטיותו, נהגה בתוקפנות כלפיו וכלפי אחותו, ואלמלא התנהגותה זו, לא היה פועל הנאשם כפי שפעל. עוד נטען כי הפגיעה הפיזית במתלוננת היא מינורית. לפיכך, ותוך הבחנה בין פסקי הדין שהציגה המאשימה מעניינו של הנאשם, אליבא ההגנה, את מתחם הענישה יש לקבוע בין קנס והתחייבות להימנע מעבירה ועד למאסר מותנה.

8. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות המצדיקות התחשבות בגזירת הדין. בין אלו מנה את גילו של הנאשם, היותו אב מסור ואוהב לילדיו, אדם נורמטיבי שגדל במשפחה ערכית ושירת שירות צבאי מלא, אדם שעד לאירועים מושא האישום לא הסתבך עם החוק. כן ביקש ב"כ הנאשם כי יינתן משקל לפרק הזמן הממושך שחלף מאז שבוצעו העבירות, והדגיש שהתלונה באישום השלישי הוגשה בשיהוי רב. כן עמד ב"כ הנאשם על זכותו של הנאשם לנהל משפט, בפרט שהניהול הוביל לזיכוי הנאשם מהאישום השני, ואפשרה לבית המשפט לעמוד מקרוב על אופייה של המתלוננת כמו גם על טיבה של מערכת היחסים הזוגית ועל כך שהמאשימה נקטה באכיפה בררנית בהחלטה להעמיד את הנאשם לדין ולא את המתלוננת. לסיום נטען כי כיום הקשר עם המתלוננת הוא קורקטי ונסוב על סוגיות גידול הילדים, והנאשם מקיים את הסדרי הראייה בהתאם למוסכם ולוקח חלק פעיל בגידולם של הילדים.

9. בשל האמור, טענה ההגנה כי העונש הראוי שיושת על הנאשם הוא התחייבות להימנע מעבירה וקנס, ללא מאסר על תנאי.

10. הנאשם ניצל את זכותו למסירת דבר אחרון ואמר את הדברים הבאים: "אני מצטער. אין לי יותר מה להוסיף".

דיון והכרעה

11. אפתח פרק זה ואומר כי המעשים המיוחסים לנאשם התרחשו במועדים שונים שאינם סמוכים זה לזה, ולנוכח פער הזמנים הרב, היה נכון וראוי לקבוע מתחם נפרד עבור כל אישום. עם זאת, לנוכח

הזיקה בין המעשים ולנוכח עתירתם המשותפת של הצדדים אראה בהם כאירוע עברייני אחד, תוך התחשבות במספר המעשים העבריינים המרכיבים את האירוע לצורך קביעת גבולות המתחם. במובן זה, העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים משווה לו מידה נוספת של חומרה. ההלכות שנקבעו בעניין הגדרת המונח "אירוע" ידועות ומוכרות ולא מצאתי לחזור על הדברים (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2021), ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (24.6.2015), ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014), 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל (13.9.2015)).

קביעת מתחם העונש ההולם

12. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה ותוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. בהכרעת הדין פורטו בהרחבה הרקע והנסיבות עליו נסוב כתב האישום כמו גם הראיות והנימוקים אשר היוו את הבסיס להרשעתו של הנאשם. אזכיר כי לצורך קביעת המתחם בית המשפט נדרש לנסיבות המקרה בכללותן כפי שהוכחו בפניו והוא לא מוגבל לעובדות כתב האישום כפי שנהוג כאשר ניתנת הודאת נאשם מבלי שנשמעו ראיות.

14. הנאשם במעשיו פגע בבת זוגו ואם שלושת ילדיו, בזכותה היסודית והטבעית לכבוד, לשלמות גופה, ובטחונה והפר את זכותה לשלוות נפש ותחושת ביטחון. הפגיעה התרחשה בדל"ת אמות הבית, במקום בו קיימת ציפייה טבעית לביטחון ומוגנות ובשני מועדים שונים. הנאשם הפר את האמון ששרר בינו לבין המתלוננת, חצה את הגבול בין המותר לאסור עת נקט כלפי המתלוננת בתוקפנות וניכרת החמרה מסוימת בהתנהגות המכוערת והאלימה על פני ציר הזמן.

15. במקרה המוקדם מבין השניים, התנהגות הנאשם הייתה משפילה, מקטינה וכוחנית. הנאשם מצא ללגלג על המתלוננת באוזני בנותיו הקטינות וצעירות מאוד, זרק לעברה חתיכת גבינה צהובה, וזרק על הרצפה צלחת. בהמשך התקרב אל המתלוננת אשר עמדה וצילמה את מעשיו ולא פצתה פה, והיכה בידה בחוזקה כדי שתחדל ממעשה הצילום. החמיר לעשות כאשר באקט משפיל כשלעצמו חשף בפני המתלוננת את ישבנו.

16. כפי שצינתי בהכרעת הדין, העובדה כי מעשה הצילום נועד, לטענת ההגנה, כדי ליצור פרובוקציה אין בו כהוא זה, להצדיק את התנהגותו האלימה של הנאשם או לפטור אותו מאחריות, ונזכיר כי הנאשם קם ממקום מושבו, מבלי שאמר מילה על מעשה הצילום ובמפתיע נהג בכוחניות. אף את הטענה לפגיעה בפרטיות קשה להלום, שעה שהנאשם חשף את ישבנו לעיני המצלמה ושעה שהשניים נהגו לצלם זה את זה לעיתים קרובות. עם זאת, דרגת החומרה נמוכה, לא נגרמה כל חבלה למתלוננת והיא לא נזקקה לטיפול רפואי.

17. באשר לאישום הראשון - המאוחר בזמן, החמור יותר מבין שני המקרים. הנאשם שב ותקף את המתלוננת. הייתה לו שליטה מלאה על מעשיו, אך הוא התקשה לווסת את תגובתו, ועל רקע ויכוח שטיבו אינו ידוע, בעט במתלוננת וכן היכה אותה מספר פעמים באמצעות טלפון נייד, בידה. על עוצמת הכוח שהפעיל הנאשם על המתלוננת שחלשה ממנו מבחינה פיזית, יעידו הסימנים הכחולים שעיתרו את

ידה, ולמרבה המזל, החבלות אינן חמורות יותר ולא נדרשה מעורבות רפואית.

18. את תחושותיה של המתלוננת בתקופה המדוברת, אין צורך לשער, שכן היא העידה במשפט שעות ארוכות. היה ניכר כי הפגיעה אינה מתמצה בתחושות הכאב הפיזי, וההשפלה והעלבון שהציפו אותה לא נעלמים בקלות. הפגיעה בתחושת הביטחון והמוגנות, שהיא נסתרת מהעין לעיתים חמורה מהסימנים שנתרים על גופן של קורבנות אלימות במשפחה.

19. על אף שאין המדובר בעבירות אלימות המסווגות בדרגת חומרה גבוהה, אין להקל בהן ראש, שכן לעיתים עבירות כגון אלו מהוות תמרור אזהרה מפני ביצוען של עבירות אלימות חמורות בהרבה (ע"פ 10756/04 אזולאי נ' מדינת ישראל (7.7.2005)).

20. למותר לציין כי אלימות במשפחה היא בעיה חברתית אקוטית ובעלת פנים רבות. אלימות זו חוצה מגדרים, מעמדות ופוגעת ללא הבדל בשכבות שונות באוכלוסייה. תופעה זו שהפכה להיות חזון נפרץ במחוזותינו גובה מחיר כבד מקורבנות העבירה. לכן, תפקידו של בית המשפט במאבק בתופעה הוא בהטלת עונשים מרתיעים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה סבלנית להתנהגויות מעין אלה. ראו מיני רבים (ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל (31.1.2019) וכן ע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021) בו נקבע:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף (ראו והשוו רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019))."

21. באשר למדיניות הענישה הנהוגה המהווה כלי עזר ושיקול בקביעת מתחם העונש הראוי. בעבירות מסוג זה, אפשר למצוא מנעד של עונשים החל ממאסרים מותנים ועד מאסרים בפועל והדבר תלוי כמובן בנסיבות המעשה והעושה. חלק מהמקרים שיובאו להלן, חמורים בהרבה מעניינו של הנאשם וחלקם פחות. הדבר כמובן נלקח בחשבון ובהתאם מבוצעות ההתאמות הנדרשות. חרף חוסר הזהות בין המקרים אפשר להבחין כי על רקע התגברות מעשי האלימות נגד נשים והמחיר הכבד שמשלמות נפגעות העבירה, ניכרת מגמת החמרה ברורה בענישה, גם כאשר מדובר בנאשמים נעדרי עבר פלילי. ראו: רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016) - הוצג על ידי המאשימה; רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (13.1.2016); עפ"ג (מרכז) 38706-12-21 סבתהו נ' מדינת ישראל (7.3.2022); עפ"ג 63660-03-22 שגית לוי נ' מדינת ישראל (20.6.2022); ע"פ 45513-05-22 מרמלשטיין נ' מדינת ישראל (30.10.2023); ע"פ 1616-12-20 (מחוזי מרכז) פיקדו נ' מדינת ישראל (15.2.2021); עפ"ג (מרכז) 40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.2020); עפ"ג (מרכז) 22674-12-19 אבו סלימאן נ' מדינת ישראל (25.2.2020); ת"פ 28285-02-19 מדינת ישראל מ' פלוני (11.4.2022); ת"פ 15032-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני (6.2021) - הוצג על ידי המאשימה וחמור מעניינו; ת"פ (ראשל"צ) 35469-02-19 מדינת ישראל נ' ממן (30.5.2021); ת"פ (ראשל"צ) 18575-07-19 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2020); ת"פ (ראשל"צ) 15864-11-16 מדינת ישראל נ'

חלפון (22.1.2019); ת"פ (רחובות) 69862-09-16 מדינת ישראל נ' פלוני (19.2.2018).

22. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אומר כי ההגנה לא מצאה לנכון להציג בפני בית המשפט פסקי דין התומכים בעתירתה לקביעת המתחם, על אף שהיה זה מן הראוי שכך תעשה, במיוחד שעתירתה לקביעת מתחם צר באופן קיצוני (בין התחייבות להימנע מעבירה וקנס ועד למאסר על תנאי) אינה שגרתית. הימנעות ההגנה מהצגת פסקי דין שכאלו, מדברת בעד עצמה.

23. לאור כל האמור בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. לא מצאתי נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין) כדלקמן:

25. הנאשם יליד 1985, פרוד מן המתלוננת ואב לשלושה ילדים. הלה שירת שירות צבאי ביחידה קרבית. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. כיום, מתגורר הנאשם בנפרד מן המתלוננת, מקיים הסדרי ראייה כנדרש ונראה כי הוא אב פעיל ומעורב בחיי ילדיו, והם אוהבים אותו.

26. מאז הגשת כתב האישום חלפו כשנתיים. בזמן זה ניהל הנאשם את המשפט עד תומו ללא נטילת אחריות. זוהי כמובן זכות שבדין, ואין בכך, כדי להביא להחמרה בעונשו, אך לבטח לא יהיה זכאי הנאשם להקלה הניתנת למי שמודה, מייתר את הצורך בשמיעת עדויות, מביע חרטה ועושה ככל יכולתו לכפר על מעשיו הרעים ותוצאותיהם (ראו: ע"פ 930/22 חטיב נ' מדינת ישראל סעיף 25 (13.7.2022)). לצד זאת יש אף להביא בחשבון כי ניהול ההליך הוביל לזיכוי הנאשם מהאישום השני, ובהקשר זה אחזור ואומר - לא משום שבית המשפט לא האמין לדברי המתלוננת אלא שלאור חקירת משטרה לקויה והעדר מסוימות.

27. כפי שנוכחתי לדעת משמיעת הראיות והדבר בא לידי ביטוי בהכרעת הדין, מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת מורכבת, מלאה בהאשמות הדדיות בנוגע להתנהלות בתחומי החיים השונים, תקשורת לקויה, והליך הגירושין רווי באמוציות ומתחים. היה ניכר כי הנאשם מתקשה לראות את החלקים האלימים והתוקפניים בדפוסי אישיותו, כפי שבאו לידי ביטוי בהתנהגותו הפוגענית ובדרך בה בחר לנהל את משפטו, וטיעוני ההגנה לעונש היו לא יותר מחזרה על שלל טיעוני הנאשם שנדחו בהכרעת הדין המרשיעה. ובהקשר זה אזכיר כי לא מצאתי כל ממש בטענת ההגנה לאכיפה בררנית, ומשכך, אין לכך נפקות על גזר הדין. אחזור ואומר, לא מדובר בהפליה בין דומים, אלא בהבחנה בין שונים.

28. הנאשם בדברו האחרון אמר בחצי פה "אני מצטער". לרגע קט היה ניתן לסבור כי בכוונתו להביע

חרטה, אולם על אף שהנאשם בעל יכולות וורבליות טובות, ועל אף שהוא התבקש לבאר אמירה זו, מטעמים השמורים עמו, הותר אותה עמומה וביקש שלא להוסיף דברים. הנאשם לא הביע אמפטיה לסבל שגרם לנפגעת העבירה, והוא לא ביקש את סליחתה. לכן, אין לראות באמירה זו, אלא אמירה ריקה מתוכן. ניכר כי גם היום בחלוף זמן מביצוע העבירות ועל אף הכרעת הדין המרשיעה, הנאשם ממוקד ומרוכז בעצמו וטרם התחיל להפנים את חומרת מעשיו או מעמדם של הערכים החברתיים בהם פגע.

29. לכך אוסיף כי העובדה כי הוריו של הנאשם מצדדים בו ללא סייג, מגוננים עליו, ומפנים אצבע מאשימה כלפי המתלוננת, אף היא מקשה על יכולתו של נאשם לערוך בחינה עצמית ובאופן המגביר את הסיכון הנשקף ממנו.

30. הנאשם אכן נעדר הרשעות קודמות, ולכאורה אדם נורמטיבי, אך מאפייני האלימות כמו גם התנהלות הנאשם בכללותה, ובכלל זה קו ההגנה בו נקט, התייחסות המשפילה והמזלזלת כלפי המתלוננת, הכעס הרב שאצור בו, חוסר יכולת להביע אמפטיה, חוסר תובנה והפנמה של הפסול במעשים, העדר יכולת לבחינה ולהתבוננות עצמית, כמו גם התמיכה הבלתי מסויגת שזוכה בה מצד משפחתו, מלמדים על רמת סיכון להישנות עבירות לא מבוטלת ומהווים תמרור אזהרה לבאות. דברים אלו נכונים בפרט שהסכסוך העומד ברקע לביצוע העבירות עודנו חי ובוועט והדפוסים העומדים בבסיס העבירות אינם מטופלים.

31. בהינתן המקובץ היה מקום להשית על הנאשם עונש שנמצא בשליש התחתון של מתחם הענישה, שכן העונש המצוי בתחתית המתחם שמור לנאשמים נעדרי עבר פלילי, שלקחו אחריות על מעשים. אולם, בסופו של דבר מצאתי שלא למצות עם הנאשם את הדין, ולא להשית עליו עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, וזאת משום הפגיעה הכלכלית הקשה הצפויה מן העונש בו ובילדיו, האיזון יבוא לידי ביטוי ביתר רכיבי הענישה.

תוצאה

32. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים;

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. קנס בסך 1,800 ₪ אשר ישולם עד לא יאוחר מיום 1.10.2024.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 3,600 ₪ אשר ישולם עד לא יאוחר מיום 1.10.2024.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הקנס והפיצוי כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן היום, י"ב סיוון תשפ"ד, 18 יוני 2024, במעמד הצדדים.